

Az arc

Augusztus volt, tikkadt hőség;
akárha hús dóm mélyén,
bóklásztunk a tárlók között,
hová bemenekülvén

bogarásztuk sírköveken,
kopott hieroglifák
között Thotmesz s Noferhaut
nevét. Csendes múmiák,

arany szarkofágok mentén,
mészköbe zárt fáraók
időtlen tekintetében,
smaragd szkarabeuszok,

fekete csonttá száradt
állattetemek, sztélék,
s egy szárnyas napkorong
mellett baktattunk épp,

mikor szemembe tűnt a lár-
vaarcú lény. Kék tolla-
it borzolva rám figyelt
egyik tárlóban állva.

Bárhoz lapultam, perzseltek
a kőbe dermedt szemek,
s a hófehérre pingált arc
követte lépteimet.

Nem tudtam tovább maradni,
ki kellett onnan mennem,
a Nap ugyanúgy ragyogott,
s egyre kevésbé féltem.

Keressünk valami kocsmát,
morogtam Emesének,
s menten egy Bajza utcai
betérőt célozva meg,

mondhatni, ajtókerettel
együtt rontottam a füst
mögött sejlő söntés felé,
hol csillogón várt az üst,

csordultig aranyló borral,
melyből azonmód kétszer
két decit rendeltem, s boldog
vigyorral máris vittem

félreeső asztalunkhoz,
mely igazi szocreál
ereklyeként állt, foltosan,
borozónknak padlatán,

rajta alumíniumból
tucat gyártmány hamutál
díszelgett csikkekkal telten,
s pár kozslott, üres pohár.

Jó volt ott ülni s kocsisbort
inni pár izomtrikós,
félhülye rakodó között,
tudva, hogy mindez valós,

s lassacskán el is feledtem
Thotmeszt és Noferhaut,
mígnem egy csapott váll felett
megpillantottam a pult

mögötti légyszaros tükör
mélyén megint az arcot.
A ventilátor surrogott
tovább, a füst kavargott.